

ÖRÖKSÉG 11.
KAPOSI KISKÖNYVTÁR

NYÁRI LÁSZLÓ

Búcsú
az olvasóktól

„Örökség"

Kaposi Kiskönyvtár 11.

Szerkesztik: Papp Árpád, Szijártó István, Szili Ferenc

Olvasószerkesztő:

Király Lajos

A rajzokat készítette:

Nyári László

ACIVITAS KAPOSVÁR pecsétet a 18. század elejétől 1848-ig használták

Műszaki szerkesztő: Várnai Károly

Kiadja: Kaposvár Megyei Jogú Város Közgyűlése

Felelős Kiadó: Szita Károly polgármester

Készült a Megyei és Városi Könyvtár nyomdájában

500 példányban. Nyomdai rendelés törzsszáma: 6. 97.

Felelős vezető:

Varga Róbert

igazgató

HU ISSN 1218-7380 ISBN 963 03 4254 5

NYÁRI LÁSZLÓ

Búcsú az olvasóktól

Kaposvár, 1997

*Többé nem szabad törekedni sem tökéletességre, sem ér-
hetőségre, sem szabatosságra. A mások általi megérthe-
tőség igény ének feladásával kell araszolni egy új cél felé,
mely nem lehet más, mint a gondolat teljes felszabadítása
a kényszerpályákfogságából, elkülönítése a kultúr-
történeti múlttól.*

Ez következik most: búcsú az olvasóktól.

1994. január 13.

Nyári László

Búcsú az olvasóktól

Aki lát

ó nap
fáradhatatlan mosónő
megfürösztess minket
a fényben
leomosod rólunk az álmok
fanyar páráit aztán
a szélbe lötytyinted
tegnapunktól szürke mosóvized
de nem tisztíthatsz meg
már gyermekként is úgy élünk
mint az aggok
emlékeink gólyalábain
egyensúlyozunk a halál felé
akár a magzat álmodunk a fényről
de nem látunk reggel
mikor fölénk hajolsz
lelkünk csipáit nem tudod lemosni
azért csak fürössz
fürössz
mert lehet köztünk egy
aki tisztább
egy aki lát

Búcsú az olvasóktól

harminc múltam
s mégis az arcomon
időnként
genny gyűlik össze
a szórtüszőkben

lassan öregszem tehát

felemelek majd
leteszek egy könyvet
a két mozdulat közt
eltűnő idő
alig hagy nyomot
testemen

a szemem betűket néz
s fejemben egy
bejáratott gépezet
szavakká mondatokká
alakítja a fekete-fehér
ritmikus változásait
koponyaboltozatom
sötétjében rendezetlen
gondolatok keringnek
egymás körül
néha eszem is
olyankor
kezemben fényes
szerszámmal rakosgatom
a számba
letarolt növények
múlttá tett állatok
megperzselt rostjait
nyál gyűlik
az enyészetre rendelt

testek illata nyomán
s állkapcsom ütemes
mozdulatai közben
töméstől szürke fogaim
aprítják emészthetővé
holnapi létem segédeit

máskor tollat fogva
megpróbálom elcsípni
az időt
de csupán tétova
szavakat kódolok
a papírra

lehet érthető
ki maga sem ért

maradok hát
nézem a nőket
gömbökből kúpokból

hengerekből integrált
alakjuk

tekintetemtől
hál 'isten
nem hullik szét
csábítón egy marad
tépázva reményem
elfojtok egy megérlelt
ordítást
s némán nézem
a létünkben
rendetvágó
garázda időt

Hiány

elolvastam
 vagy kétszáz verset
de nem leltem meg a sort
az elődök
fekete-fehérré
kódolt múltideje
sehol nem váltott jelenné
türelmetlenül lapozó ujjaim
papírt nyomdafestéket
 tapintottak
szemem a van fény nincs fény
akadálypályán bukdácsolva
nem fedezett fel üzenetet

most a szoba közepén
ülök lábaim összefonva
egy vagyok a lélegzetemmel
beszívom a világot
kiáradok a világba
prizma a testem
darabokra hullik
tőlem a fény
s Rimbaud hangzóit
 mormolva
apró biccentéssel
 fogadom el a kihívást
megkeresem
feldúlva agyam zugait
a hiányzó szavakat

Na most írn

Na most írj valamit
vigyorog a papír
s fehér szemérmetlen űrt
tár elém
körben a szobában
enyésznak foszladoznak
volt témáim
a csönd az isten a gond
az atombomba
s néhány
félbevágott ütem
bomlik egyetértésben

Na most megmutathatod
gondolom
és elképzelem amint
a fehér négyszöget
elfoglalják a betűk

Most megmutathatnám
ha volna mit
ha volna kinek
ha lennének még szavak
a papír kitárulkozva
fehéren
szemérmetlenül
nevet
hitem mint lankadt férfikedv
megszégyenül

Üresen

a papírlap

üresebb a kirakott

éjszakai tehervagonoknál

némán áhít

tollamból szavak spermája fröccsen

de meg nem foganhat

mert nincs szem

hogy olvassa

nincs száj ami mondja

hallani sincs fül

s nem maradt agy ami megértse

kietlen papírlap

társtalanabb

a tehervagonokban búvó éjszakánál

hiába fröccsen rá tinta

céltalanul folynak rá termékenyítő nedveim

üresen vár

méltóbb időket

Tárlat

hívnak
 vakítanak
a fehér négyszögek
tökéletességük
kényszerít s bénít

bekenned őket
 a föld sarával
 úgy kell
hogy ne kísértsen
képzeleted szivárványos
hullafoltjai alatt
az egyesült frekvenciák
mindenhatósága

te megteheted ezt
maszatoló kezed
az őslevesben
kifőzött sejtek
 tudása
 vezeti

de megteheted azt is
hogy sajnálkozva
nézed
 egy tárlat
 képei közt
a meszelt falat

ABC-s üzenet

acél bálák
 cáfabőr csomagolásban
 dobbanások
egérszürke füst gomolyog
gyomorfekély hiányod
ibolyaillat
 jázminillat
közönyös leányarc
 máglyahalál nevetésed
ródlim siklana
 szőkeségedbe
tedd ujjad
 vágyaimra zord zsarnokom

Majd minden megtelik

üres papírlap
színeket vár
de csak egy hűsölő
görnyedt betűi
teszik semmivé
a fehér űrt
a falakon teleírt
lapok
és mindenütt
sokáig csengő kövek
itt leng körülöttünk
a megmaradt remény
lesz időnk a világot
megfesteni átszínezni
megfaragni átfaragni
és valami új
még nem látott szavakkal
teleírni

Ómega

mond szó

szádból l

e

h

u

l

l

i

k

ó-ja koppan

az ékezet megszorul

egy részben

s a rövidült hangzó

elgurul

KÖVESD

oázisban obelisk

objektíved mögött

kétdimenzióra szűkült

valóságot rajzol a fény

oboa hangja szól

az obszervatóriumból

egy odvas fában

az ős ok

suttogva oktat

férfimagazint sodor a szél

lapjairól Miss. Október mosolyog

meztelensége visít az olajzöld

kelmék közül
míg egy oldalszél
véggépp elrepíti

oldódj fel

e látomásban

oleánder bokrok fehér virágait
csattogó ollók metszik halomba
s ügyes kezek a csontokba oltják
újuló világunk díszait

Olümposz honába vágyunk

könnyen o

l

v

a

d

ó

istennők közé
szépségüktől hallgatásunk falából
oly bőven omlanak szavaink

mint az ondószálak

indulnak megtermékenyíteni

a csendet

opálfényben fürdik

úrnőnk orcája az orgazmustól

orgonák hangja szól

s szívünkben oroszlán bömböl

szemünk a kéjben elsötétül
 orrunkkal látunk mint Osszián
 s szeretőnk testén szimatolva

dalolunk a szerelemről

asszonyunk oxigén vagy nekünk
s ózon

élet

és halál

Szavaim

szavaim fogyó
hamvadó tüzek
mióta egy reggel
rámköszönt a lényeg
egyre lassulva hullok
az igazság felé

Álmaid

Magány

város

ablakok

emberek

autók füst

fényreklámok

falak ajtónyelve

szobák bútorok

szék rajta egy ember

bámul az üvegen túli

pusztulásba

Nem álmodom

már régóta nem álmodom
az éjszakák üresen némán
hullanak a hajnal felé
így hullok én is egy szótlan világba
jöhet-e még
jöhet-e még
egy új éj mikor borzongva
álmatlanul forgolódva várom
a hajnalt
jönnek e még a lassan kúszó percek
amikor a szívem dobbanása
egyszerre zaklatás és remény
rég lehullott kő
ülök az éjben
hullámozó fodrozó köreim
régén elsimultak
s a hajnal
megint túl korán érkezik

Undor

fekete lyukak
szemeid
elnyelnek örökre
nevetésed
üveggolyói gurulnak élém
nyakam töröm vidámságodon
felettem lengedez melled gyümölcse
minek kínálad
mire magam is vágyom
köldököd kráterébe
tévednek sóhajaim
őled sikamlós szonett
megbotránkoztat s felizgat
hajnalonként
a vesztesek szomorúságával
várom a napot
ébredjen már
s mossza ki szívemből
az éj szennyését

Mint a hegy

tépj el egy papírt
s vele a csendet
éld át
 hogy múlik el sercegve
egy levél
hogy támad mozgolódás
 a némaságban
aztán nézd
 amint havaznak
 szállnak a fecnik
szilánkjai a szerelemnek

tépj el egy papírt
s vele a mindent
 aztán ne hallj
 ne láss
csak érezd
 az ürbenyíló
ablakok huzatát
érezd amint távoli
fekete lyukakba
 hullanak
 eltaszított energiáid

és többé tépned már nem kell
nincs szükség már a rítusokra
légy mint a hegy
melyről leperreg az eső
lemállik a hó s lassan
kövenként legördül önmagáról

Rítusok

kezed kezemen

kezem kezeden

valami mozdul

szemedben szemem

szememben szemed

valami mozdul

ujjak ha hajtól

talpig gyalogolva

ujjak ha talptól

hajig gyalogolva

valami mozdul

nyelvem ha nyelvedre csavarodva

nyelved ha nyelvemre csavarodva

valami mozdul

testem ha testedbe csúszva

tested ha testemre csúszva

valami mozdul

s kerekre olvadt fények

gördülnek gyorsulva

kerekre olvadt lényünk

gurul gurul gurul

tánc

piros kék sárga

vonalak hajlonganak az éjben

s míg lényünk olvad ömlik

valami megáll s aztán

valami mozdul

Rítusaink

táncolj ha hallod
dünnyög a dal
táncolj ha hallod
dobban a szó
táncolj ha látod
sötétül az ég
táncolj ha érzed
a tűz más módon ég
lépkedj hajlongj az éjben
s ne várd a hajnalt
lépkedj hajlongj az éjben
s másra ne gondolj
csak dünnyögő szavakra
dobbanó zenére
vár rád egy titok
zúgnak az eMe-k
egy titokra vársz
hajtsd le a fejed
könnyeid mint
selejtes üveggolyók
döcögve gurulnak
álmaidban

Az utolsó hang

az utolsó hang után
marad még valami
egy emlék az elhagyott világról
emlék a zajokban lüktető
s elfogyó energiáról
valamiről aminek
részesei voltunk
az utolsó hang elhalt
elenyészett
még szólhatnánk
még egy torkunkból
feltörő fekete Á-val
síkoltathatnánk
de nincs miért
a csönd ujjai közül
lassan hull időnk
a csillagok mögötti
szemeteskosárba

Áradat

a kék tenger felszínén
úszó narancshéj
oly giccses látomás
hogyan elfelejtjük a kezet
mely odahajította

nincs-e igazuk
a bezárt szívűeknek
kik nem keresnek okot
csak élnek élvezik
egy szőke nő látványát
a mohazöld takarón
hallgatják az éterben
búgó "I love you"-t
és nem hisznek
a kövek üzenetében

csavarj citromot az osztrigára
s nyeld el a remegő életet
élvezd amint a hifitoronyok
hangszóróiból dübörög
a kollektív szívverés
és hallgass tartsd meg
magadnak titkaid
szimatolj a levegőbe
orrod nem vadak szagát
feromonok üzenetét keresi
s véredben a hormonok

többet tudnak rólad
mint te magad

Oum mani padme hum.m.m...

hosszan zúg a levegőben

s a hegyek fehér süvege
olvad omlik

gleccserek

kúsznak

mintha a véred folyna

megszólal a telefon zsebedben
s előnt az áradat

Értelmetlen változatok

Az isten

a molekulák mélyén
az elektron pályák mögött
a magok magjában
rejtőzik egy akarat
szavak fogantak tőle
templomtornyok hadak
a molekulák mélyén
a csillagok mögött
mormol dünnög imádkozik
s valakihez könyörög

A semmi

arc a borospohár mögött
és sófehér rózsák
tövisaik helyén
sokféle fájdalom gubbaszt
a pohár mögül szem néz
valahova messze
tükrében rózsák
arcok
és üres poharak

A csönd

üres szobában késő éjszakákon
zenél a csönd
elképzelt szeretők
árnyai közt hajlong
ütemesen rángó kezével
tapogat megnyugvásért
 s padló alatta
 tenger hullámzó
 és folyam parttalan

A szépség

miközben egy vércsepp
 h
 u
 l
 l
 t
a megnyúlt gömbből
tréfáskedvű halál
hajított csókot a napsugárnak
aztán a padlón egy vöröslő folt
feketedni kezdett
s az alkonyi fénypálcák
utat nyitottak
az elmúlásnak

Végül és utolsósorban
egészségünkre

a poharak mélyén
az alkohol molekulák mögött
lapulhatna isten
a szépség vagy a csönd
de nincs ott semmi
csupán egy vasalatlan álom
gyűrődéseiben bujkáló
félfelismerés
csak egy ritkán kimondott
s megértett
igazság vár ott
agyunk a túlméretezett
fétis
megérett már
a csonkításra

Álmaid

álmaid fehér
hegyek közt csúszó
gleccserek
 lassan nyomulnak
 az ébredés felé

fehér álmaid
hegyek közt csúszó
gleccserek
 átvilágítva az éjszakát
 kúsznak előtted
 az ébredésig

fehér hegyek közt
álmaid csúszó
gleccserek
 sodornak téged
 tehetetlen követ
az ismeretlen ébredés felé

fehér hegyek közt
csúszó álmaid
gleccserek
 hidegen némán
 zárnak el a valóságtól
míg eljő ébredésed

fehér hegyek közt
csúszó
gleccserek
 álmaid

mély árkokat vágnak benned
s megkönnyebbüléssé
tarolják ébredésed

gleccserek
fehér
hegyek közt kúszó
álmaid
sodornak visznek
s felszabadítón
olvadnak el
a reggel
peremén

A csönd szeretői

Olvad , omlik

a vállra a lábat
mint hajdan téglá
templomok udvarán

s
é
r
e
m
s
i
g
e
aztán m
kezek
gestusból
cselekvéssé vedlő
mozdulatai
s olvadó érvek
a hajnal ellen l
kísért az éj ü
o p
m é
l l
i e
k f
s
emberségünk

Hegyek

lábaid korlátjai közt
gyalogolok feléd
lábaid korlátjai közt
igyekszem hozzád
de nem találalak
bár bal bokád jobb bokád
bal térded jobb térded
bal combod jobb combod
között törtetek előre
még sem érzem meg
mégsem érlek el
hiába csúszok testedbe
hiába búvok beléd
nem találkozhatunk

a hegyekre gondolok mindig
csúcsaikon jelképpé fagyott a hó
felmászhatok oda
lekotorhatom a havat
törhetek egy darabot a sziklából
de a hegyet magát
nem érinthetem
zászlót tűzhetek a csúcsra
ott maradhat lábam
tenyerem nyoma
ám mire leérek tudni fogom
nem jártam ott ahova vágytam
s nem ott hagytam jeleimet

bokától térdig
térdtől combtőig araszolva
csúszva mászva gyalogolva
hegycsúcsok nevetnek
meghághatatlan sziklák vigyorognak
s forró öledből
egy lavina lesodor a völgybe
elsodor a magányba

Térdel köztünk a csönd

Testünk még nedves: Elnyúlva fekszünk, kimerülten. Lecsupasztottuk magunkat. Szavaink fölösleges sallangok lehetnének csak szerelmünk ünnepén. Nem szólunk hát. Közénk térdel a csönd e hallgató fiú, közénk térdel a csönd e hallgató lány, megérinti bokánkat. Ujjai lassan lépegetnek a csonton feszülő bőrön, felfedeznek néhány apró eret s indulnak fölfelé. Óvatosan cikáznak a szőrszálak között s a térdnél egy pillanatra megpihennek, aztán föl tovább, végig a combon. Testünkben vékony vezetékeken futnak a jelek és szívünk gyorsabb ütemre vált. Az ujjak elhaladnak ágyékunk mellett s agyunk mozivásznán emlékek dőlnek pázsitra, ágyra, szőnyegre s egymásra. Mire mellemig ér a kéz borzongó testtel próbálom régi lányok érintéseit sorba rakni. Mikor melledhez ér a csönd mellbimbód már vérrel teli s feszülő bőröd erősebb támadásra vár, de a csönd keze, lassan, mint az elítéltek évei, nyakunkig kúszik, hajunkba túr s hajsálainkat egyenként megpendíti.

Térdel köztünk a csönd e hallgató fiú, térdel köztünk a csönd e hallgató lány, s hajunkkal játszik.

Órák fogaskerekei hatolnak egymásba, kvarekristályok rezegnek, fordul a Föld s az ujjak már szemöldökünkön bandukolnak. Szánk e ragadozó virág, harapna már, de a csönd keze könnyedén mellünkre lendül, aztán mint lavina zúdul ágyékunkra. Engem megmarkol s keze az ősi mozdulatok évezredek óta nem változó ritmusával hajt előre végső céljaink felé. Ujjai beléd hatolnak s az egyre erősödő mozdulatok és gyorsuló lélegzeted jelzi, egyfelé megyünk.

Térdel köztünk a csönd, hallgató fiú, térdel köztünk a csönd, hallgató lány s kezeit az égnek mutatja, had lássa a Hold csillogó nedveink.

Ó csönd maradj meg mindig emlékezetünkben, tedd szánkra gyönyört hozó ujjad mielőtt szólánánk s mondj értünk egy szótlán imát az éjnek..

Szirmok

domború szírom halom
női mellen haldokló virágok
a mellbimbó barnán
mered ki belőlük
szemem a piros fehér
kék sárga ívek közt
újra és újra rátalál
a szirmok lassan
fonnyadnak enyésznek
lesöpröm őket
s a kihívó domborulatba
markolok
virágok szirmait
zabálom testedről
és egy szelídebb világra
gondolok
ahol némán sikoltasz
mert hiába nyílnak itt virágok
hiába mered ég felé
a melled
hiába ölel síkosan öled
s hiába élvezünk
százszor ezerszer
ha a testedre szórt
virágok elmúlnak
örökre elenyésznek

A csönd szeretői

ó éj villanykapcsolók felé
tapogatózó kezekkel
kattintsd elő nekünk a csöndet

fúj a szél
teszi a dolgát
fel-felbúg a vízvezeték
kattanás reccsenés
sem állíthatja meg
növekedését
mert minden nesz
minden moccanás után
a csönd izmai még jobban
dagadnak

lessük ki hát az éj barátját
tegyük szívünkbe titkait

üres szobában képzelt zajokkal
összezártan nézi a falon
mászó repedést
s rendre inti a sarkok
hullni vágyó éleit

ezüst botokkal
porszemek bokáját
csépli a Hold
táncoljatok táncoljatok

a csönd közben csókra vár
egy kézre vár

de csupán az ugráló porszemek
a falak jezsuita-tekintet

a semmi vállának roppanása
lehet övé

s vágyai a képzelet
hüvelyébe ömlenek

a hajnal fényeket hangokat
önt nyakába
motor berreg jön lábdobogás
felbúgnak gépek fröcsög a zaj

s csak az elhúzó expresszvonat
mögött látjuk egy pillanatra

aztán mikor újra
elszürkül a világ

homályos sarokban
bimbózni kezd a csönd

a város a holnap
párnájára ájul
de mi maradjunk
figyeljük őt

üres szobában lehajtott fejjel
ocsmányságokat énekel
s keze tétován ágyékához indul
néhány mozdulat elharapott sóhaj
s feltör az elzárt forró szomorúság
a lényeg elől
elfordítjuk arcunk

hajnalban mikor beront a nap
a csend-magvaktól tisztátlan falak

fülig pirulnak szemük lesütve
s mi a leselkedők
is szégyenkezünk

mert ott az éjben önmagunkba láttunk
a csend szeretőjévé szublimáltuk vágyunk
fogadalmaink eltört remények
szavaink hangok zajtöredékek
csupán

életünk a semmi maszturbációja
tőlünk fogan téves eszméket a világ
s megy tönkre ha úgy fordul a kocka

de a csend lényegét lényünk
nem érintheti
ő marad míg mi elenyészünk a zajjal
ő marad s a világ
négy sarkáig nyújtózva
képzeli hogy a sötétből
lágymozgások tapogatóznak
olvadt csókok
ömlenek felé

Lábad

gyantázott lábad
simasága

elámít

egy este
a reggel reménye
nélkül is
elszánkáznék rajtuk
olvadó lényed

lényegéig

Egy félbe maradt képről

terpentin szagban
keverek a fehérhez
sárgát pirosat gondolatnyi
feketét

 a bőrod színét
s amint az ecset végig
simogatja tested
hallom ahogy lihegsz
felsóhajtasz nevetsz
mellbimbódhoz érve
a felület simasága megtörik
apró barázdák
gombostűnyi dombok
gyorsan még pirosat
feketét

 hogya a hatalmas
udvar barnán lúdbőrözzék
s egy csipetnyi kéket

az ízét nyelvemről
nem mossa le semmi
s a vászonról sem
a hajlatok dombok
váltakozása
néha fehérét
máskor kéket kíván
hogya aztán megérkezvén
vágyaink urához
piros kelljen cseppnyi
s fekete temérdek
az ecset megáll
a göndör szálak
selymes érdessége
meghalad minden

vizuális tudást
s a költő is csak
merenghet némán
a rózsaszín ajkak
beszippantják a szavakat
megáll a kéz a száj az agy
a szobán át egy mosoly gurul hozzám
aztán hull hull
az igazság át az úron
bele a csillagok mögötti
nagy szemetesláda
egy még üres zugába
hogyan a bölcsék teleírt

s elszórt papírai közt
2 2

kinyilvánítsuk $A + B^2$
az egyenlő lehet C-tel
de egyenlő lehet a szerelemmel is
mert befogjuk
átfogjuk egymást
s érzékeink önmaguk szorzataként
növekednek tovább
a terpentin szagban
a festék csöppökben
az ecset hegyén
mindenütt
s agyam kezem
hiába bűvészkedik
a fénnel a színekkel
mert ahogy teengem látsz
úgy látlak én téged
s még vers helyett is
csak tétován terpentinről
festékekről dadogok
s ha itt vagy is rólad
ábrándozom a mosolyod
íve mögül
rám villanó fényben

Mondj szavakat

mondj szavakat
szem száj arc kéz
fül nyak mell has
derék comb vádli fenék
s a végére érve
szőrrel borított domb
függőleges vigyora
ölti rád aprócska
nyelvét

mondj szavakat
te kollagénes bőrű
szilikon-keblű
te kontaktlencsés szemű
gyantázott lábú
szeretlek imádlak
csillagtérképeken még
be sem jelölt galaxisok
vörös óriásait hozom le néked
ezerszer mondták
s mégis a vigyorgó
síkos csókja magába zár

mondj szavakat
ó de jó csodálatos vagy
ó jó jó tök tök nagyon jó
sóhajts nyögi
s valódi lényeged
felszínre törmondj szavakat
köszönöm köszönöm
köszönök mindent
kezed simogatását

melled feszülését
feneked járását
szeretlek

szavakat mondj
 de soha ne beszélj
 mert mondataid
 mint órák spirálrugói
 tekerednek szerelmed köré
 s utána már
 minden vessző pont
 csak feszíti feszíti
s az időzített bomba
ketyegni kezd

Rítus

kezed ha kezemre
nem
porzó hólabdák
a hegyoldalon
kezem ha kezedre
nem
lavina siklik
valaki sikolt
szádat ha számra
nem
hólabdák porzanak
a hegyoldalon
számat ha szádra
nem
sikló lavina
valaki sikolt
testem ha testedbe
nem
tested ha testemre
nem
orális ornamentika
díszíti legönzőbb tagunk
saját súlyuktól olvadó
hőtömegek

tedd szíved vörösét
a jégre
nem
tedd szíved vörösét
a jégre
orális ornamentika
vágyból desztillált motívumok
hólétől lucskos
holnapodra
gleccserek borjai
hullanak

Elhagylak

Kár, hogy te nem láthatod
azokat a tekergő piros vonalakat,
ott a világ szélén. Hunyd le
a szemed és próbáld meg mégis
csodálni velem a vonalak táncát.
Nem, látom nincs erőd, nincs erőd
lelkembe kapaszkodva sem
arra, hogy kilépj a világból.
Téged minden ideköt. Isten veled.
A piros vonalak erősebbek a szerelemnél
s táncuk hűs kenőcs a fájdalomra.
Bocsásd meg nekem, hogy öled ismerős
melege helyett a hűvös űrben
kavargó idegen táncot választottam,
de beláthatod minden szerelem
véget ér egyszer s jobb mindkettőnknek,
ha az ismeretlen piros vonalakért
s nem egy másik öl tiedre emlékeztető
ismerős melegéért hagylak el.
Mert innen ha elfáradtam,
bűntudat nélkül visszatérhetek hozzád
és csupán távolba merengő tekintetem
beszél arról, hogy jártam a világ
szélén és vonal voltam én is és
táncoltam én is.
Most itt vagyok és gyűjtöm az erőt
ágyad reaktorában a következő tánchoz.

Ablakok

Ablakok

ablakok ajtók
kitörve
mindenütt omló falak
haldokló vakolat
elfeledett homály
az üregekben

lábad hideg
akár a föld
szeretteidre gondolj
hiányuk mint
talpadban üvegcserepek

leromlott üres
tanyaház
emlékeid titkos sarkokban
vakolatporban
nem lelheted

mit keresel
moccanást ígét
szavakat hitet

esteledik
a tépettszélű réseken
elszivárog a fény
a csönd marad
senki nem törli föl
lábaid vérző nyomát
ne szólj
ne ints

csak menj

távoli kutyák ugatása
s egy épp csak
beszédes gesztus hív
egy tál víz
várja fáradt lábad
egy üres négyzetméter
talán az ágyad
bezárt ablakok
meszelt falú szoba
edényzörgés

emlékeidben por rakódik
az elhűlt vacsorára

A kút

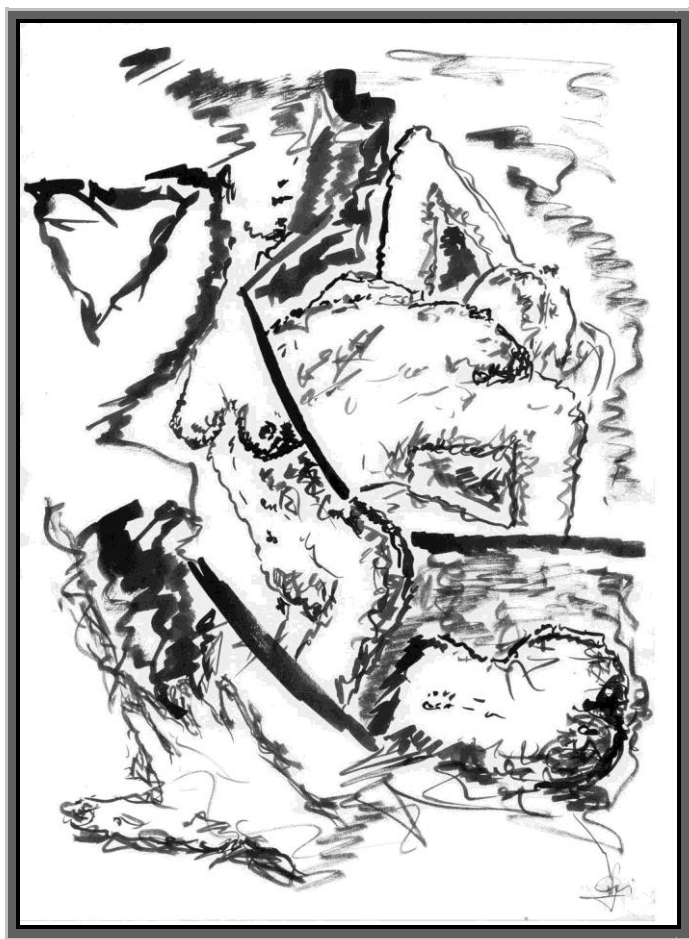
a kút szája már
görcsösen tátva
így várhat csupán
egy késő csobbanásra
álmosan némán
kitátott szájjal
a kút szinte szomjas
csak hullna már
gondolja újra
és elképzeli a csobbanást
amint egy idegen test
a Föld középpontja felé
gyorsulva magát vízébe fúrja

ásítana a kút
de szája már tátva

fejtsük meg ezt
mielőtt sor kerül
egy valódi csobbanásra
s a szétfröccsenő
lehulló vízcseppek között
eltűnik valami

nem marad csak egy
csobbanó emlék
kisimuló gyűrűk
és nem volt jelenlét

fejtsük meg ezt
mert a kút állkapcsa
kifordulva örökre
szétfeszítetten körre
merevedve
s álmosan mindig vágyakozva
velünk marad

A tér

a tér egy oroszlán
ordító szája
 körben a házak
hústépő fogak
az üvöltés tömeg
mit keresel itt
 a bitófa alatt
a kender meggyötört
szálai torkod
fehér hengerére
 fonnak bosszút
menj el
 csak fejedben
 tágul a tér
a köröttes lévő
 rád zuhan
lustafényű lámpások
a porban
 egy öregasszony sír
könnyei ólomgolyók
 baljós jeleket
 szántanak a földbe

Jelenetek valahonnan

bádog dobozban küldöm
neked a lelkem
egy jó konzervnyitót végy
s megtudod ki vagyok
ahogy a fém puhán
a fémbe harap
s rágja rágja
míg körül nem ér
álmos Fehér Törpék
villognak szemedbe
kék zöld és piros
vonalak hajlonganak
s dobhártyád
a csönd bontja fel
fejedből elszivárog
a világ
 virágillat
koppan a doboz
a padlón
csak a konzervnyitó
 marad mi volt

fehér virág
nyílt a szíveden
érintsd meg
a porzók bibék
hozzád tartoznak
tépd a szirmokat
 szeret
 nem szeret
 szeretem
 nem szeretem

s feledd el
az utolsó mi volt
egy lecsupaszított
 virág
semmire nem válaszol

a zsalugátért
kerülgető fény
rabruhába öltöztet

igen rab vagy
végig nem gondolható
nem magyarázható
történekek
közé zártan
kimondhatatlan
moccanások kötöznek

fekszel a padlón
s figyeled vágyaid
akadályfutását
a fénycsíkok között
emlékeid
a múlt vázájában
száradó csokor

feletted
 porszemek forognak

lehetne ez az ágy
lövészárók is
s mi
összegabalyodott hullák
halottgyalázó kezekkel
tapogatnánk egymást
foltos szagló
gyönyöröket keresve

lehetne

ássunk hát
tollak cihák
ágyrugók között
óvóhelyet a szerelemnek
mert jönnek már
a józanító érvek
jönnek s elföldelik
a csókjaink

cipőid a helyükön
köveket keresek
ablakot tükröt összezúzni
de ágyadban kövek
úgy mint te nincsenek
repül a párna repül a paplan
az ágy vétlen áldozat
vízcsobogás
ajtó nyílik
de meztelen lábaid
hiába hoznak
hiányod többé
nem szűnik

nyikorgó ajtók
csupasz szobák
vakolathalál

papírlap a padlón
a vágy elköltözött
cím az egerek hasában
a földön ébredek
s alsónadrágom
kemény faltjait nézve
utoljára gondolok rád

könnyek helyett
üveggolyót
görgetek arcomon

Homok, kő, papír

az idő-homok
felissza életünk

tetteinktől nedves
múlt időn tétovázva
ízlelgetjük a felismerést
semmit nem értünk

kövek közt várunk
mint ki -nem-nyílt virág
csipkés árnyékok
bujkáló fények mögött
rejtőzködünk

a könyvet lapozd
ha látni akarsz
a betűk árnyékai
a sorközök fényei
meglehet minket
takarnak

rákok lábnyoma
a parti homokban
figyeld az apró
vízzel telt mélyedéseket
az egyik sánta volt

lapozz tovább
papír a papírra
sokszor tizenegy szám elején
fáradt egyesek
unottan ismét a kettesekbe döfnek

Hang-halmaz

az ételhordó csörömpölése több mint zaj
a hang a vegetálás kényszerét idézi
rég nem halljuk a forgalom zúgását
de szívünkben ott rezeget csikorog tönkre rág
a cipőkopogásban a halál üzen
a könnyecseppek hangtalan gördülése
kimódolt mesterkélt hiány
a fegyverropogás legalább őszinte
de nem méltányolja senki
gondolkodhatnánk de a kocsma zaj
a mámor sok-hangú bőffenései
állítanak sorompót a töprengésnek
az összekoccanó poharak a cigányzene
mind az egyél igyál szeress
szentháromság profán igazságát hirdeti
s e hang-halmaz közepén
az épp gondolatok teljes hiánya
és a zseniális elme örökérvényű
megállapításai közt egyensúlyozva
várhatunk egy csendesebb
bőlcsebb világra

Idegenség

a hegyek felől
fémesen idegen szél
ereszkedett
 sziszegve ránk
s mi akár
 az ártatlan angyalok
vacogtunk féltünk
a magunk tarolta
pusztaságban
aztán széttártuk
 ujjainkat
csupasz tenyerünket
szegezve a szélnek
azóta csend

csak a fémes idegenség
kísért tovább
 csontjainkban

Üvegházban

v i z e t

 a szó betűnként
pottyán ki szádból
s elporlik

 a forró levegőben
a szél szerteszórja
vágyaid

 s feltaszít
még mozdulna ajkad
még szólnál
de parányi kvarckésekkel
megsebzett hangszálaid
már nem beszélnek

föld kő homok
vörösbe öltözik
a búcsúzó fényben
lefogja szemed az éj
mert nem hozott mást
csak a harmattalan
reggel ígéretét

Kutak, tavak

kutak fölé hajoltunk
s szánkból egy csokornyí nyál
a mélyben fénylő arcásunkra hullt
akkor még nem tudtuk
mit cselekszünk
az idő evéstől évésig
alvástól kelésig terjedt
egyenesen lényegtelenül
te aki a vizeket fakasztod
még megbocsáthatsz nekünk
mert azóta jártunk a sivatag mélyén
s kiszikkadt kulacsunkba lesve
százszor megbántuk minden köpésünk
s e szörnyű négy napot
mesénkben tízzel megszorozva
mint a szentek botladozva jöttünk
s esküdöttünk hogy beszéltünk veled
de csak a kövek hajnali pengését
a homok zizegését hallgattuk
és erőnk se volt
legalább a neved kimondani
hogyan kizáradt agyunkban
oázis lehessen
s te kővévált szokásaink
homokká mállott szándékaink
közepén hűvös tóként
maradhass aki voltál

Vagyok

Nem

kövek hullnak
az éjben
vágym
s összezúzzák
megmaradt reményem
nem távolodhatok el
nem lehetek szerzetes
rózsaszín sikamlós
felületek közt
csúszok mászok
ekként létezem

Ülök

ülök
s alattam gyűlik
kitalált istenünk
legfőbb tévedése
mit aztán diszkréten
elvisz a víz
felállok
mögöttem
bezárul az ajtó
s a Föld
mindent megemésztő
gyomrába csusszan
egy darabnyi lét
egy eltaszított
bizonyíték
arról hogy éltem

kell még idő
míg megértjük
hogyan csak ürülékből
épített grádicson
juthatunk fel
az igazsághoz

Gondolkodom

gondolkodom tehát
a fejemben vagy
ki tudja hol
 kusza képek
 menetelnek
 a feledésbe

gondolkodom
s büszkén gondolok
erre mert
ettől látszólag
ember vagyok

gondolkodom
s borzongok magamtól
 mert félelmetes
 és hiábavaló
végig nem gondolt
 önteltségem

Fekszem

a padlón fekszem
bőröm kopott
lakkréteg hűvösétől
agyam gondolatoktól
lecsupaszítottan
lúdbőrzik

fekszem ágy melegében
megrabolt libák
 gágogása
riasztja álmat

fekszem
 alattam idegen test
feltűnően meleg
erősen zihál

a fűben fekszem
bogarak vándorolnak rajtam
a csillagok mögül
valaki néz

fekszem padlón
fűben nőn
vetett ágyban
 s a kőre aszkéták
 és szentek kényelmes
fekhelyére gondolok

Időm

ne kísérts alanyi gondolat
a parton hátráló
rákok lábnyomában
parányi tükrök
bennük felhevült testeken
vérző üvegcserepek
szélbeürített hamutartók
tehetetlen zöld sóhajok

gyomromban ököl
a hideg étel

nincs akaratom

lábam és gondolataim
összefonva
kultikus eM-ek
rezegnek a hajnal felé

miért kísértem magam
lábam ráklábnyomba
sose léphet
szeretöm véresre nem marom
a szélbe hamut nem öntök
zöld szívem föld-hangon dobog
s a meleg ételek
kedvesek nekem

vagyok ülök állok
fekszem eszem iszom
gondolkodom

lábaim összefonódnak az idővel
kagylókürtök frekvenciáin
 üzen a múlt

nem vesztek nem győzők
a reménnyel semmi dolgom

csak ülök
 míg a nyughatatlanok
 méricskélik
 a nem fogyó időt
a végzet hozzám
kegyes lehet

Második fuga

a világ tehetetlen
lóg felettünk
fejünk leszegve
szemünk mint a föld

a tehetetlen világ
lóg felettünk
leszegve fejünk
szemünk mint a föld

tehetetlen lóg
a világ felettünk
leszegve szemünk
fejünk mint a föld

tehetetlen lóg
felettünk a világ
szemünk fejünk
leszegve mint a föld

Az út

az út
 meg nem kereshető
az ember lényege
csak álmaiban
 lázad
különös jelekkel
 érthetetlenül

százados tudástól
 sorvadozva
keresgéli a lét
 igéit
s motyogja vagyok
 még vagyok

Borzongás

a sötétből
 egy nyelv
pirosan szájtalanul
 laffant felém
 arcomról
 rózsaszín nyál csorog

fázom
ha bejössz
 ne kapcsold fel a villanyt
nincs szükségem
 több igazságra

Vagyok

vagyok

s ez nem kevés
kamera szemem
szüntelenül fényképezem vele
életem színhelyeit

mikrofon fülem
s magnetofon
közvetíti s rögzíti nekem
a világ levegőrezgésekbe
burkolt jelzéseit

hangszóró a szám
állati hörgések
emberivé kódolt
üzenetével segít
nyúlnom a távozó
világ felé

kezem fogó
ötágú szerszám
ezzel alakítom
rombolom építem
enyészetre rendelt
világomat

vagyok

körülöttem tárgyak
távlatok falak élőlények
néznek
nézem őket
állatok emberek
férfiak nők

vagyok

kerek koponyámba
zárt vágyaim
előbb s mohóbban
érintik a női testet
mint kezem

vagyok

ágyékomban jól működő
gépezet zárja el
a vér útját
merevedés vagyok
egyfelé ható igyekezet

vagyok

létezésem jelkép
leölt állatok tetemeiből
legázolt növények rostjaiból
fakadnak szavaim

szerszám kezem
miként a toll benne

iszonyú ez
s mert kimondtam
ettől létezem

